

Written by - வ.ஐ.ச. ஜயபாலன் -

Tuesday, 26 May 2020 08:35 - Last Updated Tuesday, 26 May 2020 09:03

“இந்தச் சந்தியாபோனா எப்படியும் சூடாவான், பங்கு வணைமண்டா வா...” “சந்தியா வானத்தமை மீண்டும் ஆராய்ந்தான், நாரமலெலகக் கீழே இறங்கி மாயனத்திற்கு அண்மையில் நின்ற ஒற்றை பனமைமொன்றில் அமர்ந்தது”

“கூந்தீற்றார்...” கத்தியப்பிவாடியை நோக்கி ஓடினான் சந்தியா. அவனது கால்களும் படநசுங்கும் இளம்கோரைபுற்களபைபச்சா தாபத்துடன் பார்த்துப் பரொமச்சு விட்டான் அருளப்ப.

** ** *

கோடகைகாலத்தில் மணற் கிணத்தடி, மாரிகாலத்தில் பனங்காணி என்று மாறி மாறி மட்டை முடிச்சுகளும் நடுந்தீவில் கிழக்கும் மறேகும்மாக இடம்பயரும் நாடோடி வாழ்க்கைதான் மீனவர்களது வாழ்க்கை. காற்று மாறும் பருவங்களில் அவர்கள் காற்றொதுக்கான கரகைகளை நாடி இடம்பயருவார்கள்.

கோடகைகாலத்தில் வறிச்சோடிப் போய்க் கரடும்புரடான கற்பாறகையும், வரண்ட மணல் வளியும், காய்ந்து போன இராவணன் மீசைச் சடிகளும், கருகிய கத்தாளகையும் சோந்தம் கொண்டாடும் அந்த வரண்ட கடற்கரை வளியில், மாரிகாலம் கண்ணுக்கினிய பசியகோரைபுற்கம்பளத்தபைப் பரப்பி வகைக்கும். பித்துக் குலுங்கும் வடிக் வலைன் பிண்டுகளையும் காவோதிச் சடிகளையும் விட சிவந்த மொட்டுகளையும் பிக்குகளையும் தாங்கிய தண்டுகளை நீட்டியபி அணிவகுத்திருக்கும் கத்தாளகையே யாரையும் பரவசம் அடையச் செய்வவை.

அந்த மாரிகாலத்துக் காலபைப் பொழுதுகளில் திடீரென ஒரு நாள் சாரி சாரியாகக் கிடுகுகளும் பனம் சலாககையும் ஏற்றப்பட்ட வண்டிகள் அந்த மணல் வளிக்கு வந்து சேரும். தோடரந்து அங்குமிங்குமாகக் கொட்டில்களும் மீன் வாடிகளும் அமகைக் கப்ட்டு ஒரு சூறுசூறுப்பான கிராமம் உருவாக் கப்ட்டுவிடும்.

கட்டுமரங்கள் ஒவ்வொன்றாக அந்தக் கரையில் அடகைக் கப்ட்டுக் கொட்டில்களும் பண்களும் குடிவந்து விட்ட பின்னர் அங்கு ஒரு பிர்ணத்தும் பற்ற ஒரு கிராமத்தை எவரும் உணர்வார்கள்.

அருளப்பனைப் பொறுத்த வரையில் இதுதான் அவன் ஒரு தொழிலாளியாக பனங்காணியில் குடிவந்த முதல் மாரிகாலம். இதற்கு முன்னர் பனங்காணியில் இருந்து நான்கு மலைகளும் கப்பால் வல்லகை கடற்கரையில் அவன் அதிகாரமிடும் குடன் தலை நிமிர்ந்து நடந்திருக்கின்றான். அங்கு தொழில் செய்வதற்காக மாரிகாலங்களில் தங்கும் மீனவர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இருந்து வருபவர்கள். பரொம்பாலான மீனவர்களது சோந்த இடம் காங்கசேன துறகைக்கு அண்மையில் உள்ள மயிலிட்டி கிராமமாகும். அவர்களிடம் இயந்திரவள்ளங்கள் இருந்தன. அருளப்பன் அந்த அழகான வல்லகைக் கடற்கரையையும் அங்கே கிடகைக்கக் கட்டிய வசதிகளையும் கற்பனை செய்து

பார்த்தான் .

சென்ற வருடம் இதே மாதத்து மாலை வளைகையில் அவன் எத்தனை மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான் . அவனது தந்தையாரது இரண்டாமீன் பிடி வளங்களும் ஒழுங்காகப் பராமரிக்கப் படுகின்றதா என்பதை மறேபார்வை செய்வதும் , வலெலகைக் கரண ஓரங்களில் சாரி சாரியாக மசேசலுக்காக வரும் குதிரைகளை வடிகை பார்ப்பதும் கடுதாசிக் கட்டம் விளையாடும் தான் அவனது வாழ்க்கையாக இருந்தது. எனினும் மிகுந்த வரையாகிய துடன் அந்த சொகுசான வாழ்க்கையைத் துறந்த அருளப்பன் தன்னந்தனியனாக ஒரு கார்த்திகை மாதத்து மாலை பொழுதில் பனங்காணியை நோக்கிக் கடற்கரணை ஓரமாக நடந்து வந்தான் .

அருளப்பனுக்குத் தனது தந்தையாரது கட்சி வார்த்தைகள் இப்பொழுதுதான் கட்டெதுபோல் தெளிவாக ஞாபகத்தில் இருந்தது.

“யாக்கோப்பன் உன்னகை காப்பாற்றினதுக்கு வணைமணீடா காசு தாறனே கடு. பட்டி பிள்ளை தாச்சியணீடா எங்கிட வளத்தில் வலை செய்பிற ஒரு தனுக்கு பசே முபிச்சு வகை கலாம் . நாங்கள் மலே நோக்கிக் கரையார்... கீழ்சாதிக்கரையாரோட எங்களுக்கு என்ன சம்மந்தம்...?”

** ** *

மீன்பிடித் தொழிலாளர்களது சக்திக்குச் சவால் விடுவதைப் போலக் கடல் ஓவென்று இரந்தது கொண்டிருந்தது, அதைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் பல தொழிலாளர்கள் பகுதி பகுதியாகச் சிதறிக் கிடந்த கட்டுமரத்தின் உதிரிகளை மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் .

கடல் பலமாக இரந்தது .

“ அப்பா இஞ்சாருங்க இஞ்சால ஒருக்கா வந்திட்டிட்டு போங்களன் ...இஞ்சாருங்க ...”

கடல் இரந்த போதும் திரசேம் மாவின் கரணை அருளப்பன் எடுத்த எடுப்பிலயே புரிந்து கொண்டான் . முன்பு அவனகை கப்பிடுவதென்றால் திரசேம் மாவைக் குச்சு சங்கடம் . கழந்தை பிறந்த பிறகு அப்பா அப்பா என்று அடிக் கடி தனது கணவனகைக் கரணை வதைத்து கப்பிடுவதில் அவளுக்கு ஒரு இனம் புரியாத ஆர்வம் !

“ அப்பா இஞ்சாருங்க...”

அருளப்பன் வணீடா வறெப்பாகத் திரும்பினான் .

இனியும் அவன் அமையாத தடேத் தனித்து நிற்க முடியாது. இன்னொரு மனிதப் பிறவியின் ஓவ்வொரு கண வாழ்வின் சுக துக்கங்களிலும் தட்டிக் கழிக்க முடியாத பங்கை ஏற்றுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவன் .

Written by - வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் -

Tuesday, 26 May 2020 08:35 - Last Updated Tuesday, 26 May 2020 09:03

“பாவம் தகப்பன் சடுத்த பிறகு சரியா உடனேயே போனான்” முணு முணுத்தபடி தனது குடிசையை நோக்கி நடந்தான்.

“பிள்ளை தடுது நீங்கள் குளிர் காத்துக்கிள் நிண்டுகொண்டு, வாங்க உள்ளுக்கு. உங்கள்கு துத்தண்ணியை வசைச்சுப் போட்டு கத்தவும் வண்டியிருக்குது” அருளம்மா கோபித்துக் கொண்டாள்.

அருளப்பனுக்குச் சிரிக்க வண்டும் போலத் தோன்றியது. குளிர் காற்றுக் கடல் அவனது போர்க்களம், அவன் அங்கு கதாநாயகன், குளிர் காற்று அவனை என்ன செய்துவிடும்?

சென்ற வருடம் கார்த்திகை மாதத்திற்கு முன்னம் ஒரு வளை அவன் குளிர் காற்றுக்குச் சற்று நடுங்கி இருக்கலாம்.

அவன் தன்னுடைய வசதிமிக் வாழ்க்கையைத் துறந்து கால நடையாகப் பனங்காணியை நோக்கி நடந்த போது பணம் அவனுடன் கட்டி வரவில்லை. அவனுடைய மனிதப் பண்புகளும் இயல்புகளும் மட்டும் அவனிடத்தில் உரிமை பாரட்டிக்கொண்டன.

மற்றுநான் காலையாக கோப்பின் கொட்டிலில் தடபுடலில்லாமல் ஒரு வாழ்க்கைக் கதை ஆரம்பமானது. அந்த சின்னஞ்சிறு குடிசையின் நான்கு கிடுகுத் தட்டிகளுக்கு நடுவில் ஐந்தாறு பரே சம்பிரதாயத்துக் காகக் கப்பினர். அவர்களது சாட்சியத்துடன் சோறு கொடுக்கும் 'ஏழைகளது திருமணச் சடங்கு' நிறைவேறியது. குடும்பப் பொக்கிஷங்களுடன் பத்துகாப்பில் இருந்த அழகிய பீங்கான் கோப்பையில் அழகப்பனுக்கு உணவு பரிமாறப்பட்டது. உணவு பரிமாறும் போது திரசேம்மா வடிகப்பட்டாள். சக்தொழிலாளி சந்தியாவாக்கு வாய்துருதுருத்தது.

“சரி...சரி மாப்பிள்ளை இப்ப சோத்தத்தான் சாப்பிடவணும் சோத்தப் பாருங்க”

வெளியே கடலின் இரசைச்சலையும் மீறி அந்த சிறிய குடிசையில் இருந்து பலத்த சிரிப்பொலி பரவி ஓய்ந்தது. அருளப்பனுக்கு அவையாவும் சற்று முன் நிகழ்ந்த சம்பவம் போல இருந்தது.

“என்ன காலம் அவன் மூதலாளி சொன்னதுக்கா இப்பி பிரமசத்தி பிபிச்சுதுபோல இருக்கிறியள் அறுவாருக்கு கடவுள் காட்டும்”

திரசேம்மா கோபமாகப் பசினாள். எப்பொழுதும் அல்லலுபட்டு ஆற்றாது அழுவதற்கு முன்னம் அவளுக்குச் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் எவர் மீதும் கோபம் வரும்.

குப்பாறுபட்டுத்திருந்த கைக்குழந்தை கால்களை நிலத்தில் அடித்துத் தனது பாஷையில் அருளப்பனை வரவற்றது.

“சீ சனியன் எங்காவது வள்ளாள வீடுகளில் பிறக்காமல் ஏன் ஒரு கரையாரை வீட்டில் பிறந்திருக்கு...” அருளப்பனது கண்களில் இருந்து பொலபொலவெனக் கண்ணீர் வடிந்தது.

திரசேம்மா பதறிப்போய்விட்டாள்.

“ஐயா சமோமால மாதாவே இந்த மனிசனுக்கு என்ன பிடிச்சது... சல்லறிஞ்சியாரே நான் இனி எங்கே போய் ஆறுவனே...”

** ** *

திரசேம்மாவும் அழத்தொடங்கி விட்டான். முன்பு பல தடவகைகள் மாரி காலத்தில் நடுநடுநீ வுக்கு வந்திருந்த அருளப்பனுக்கு அந்த கோடகை காலத்தில் எதிர்பாராதவிதமாக நடுநடுநீ வுக்கு கரையில் இறங்க நேரிட்டது. இயந்திரக் கோளாறினால் நடுக்கடலில் தத்தளித்த அருளப்பனது வள்ளத்தகை கடல் நீ ரோட்டம் மறேகூப் புறமாகத் தள்ளியது. அந்த கோடகை காலத்து மாலநேரத்தில் யாக்கோப்பின் கட்டுமரம் அவனது இயந்திர வள்ளத்தகை மீட்டிரிக்காவிட்டால் அருளப்பனின் கதையே முடிந்து விட்டிருக்கலாம். அல்லது முன்போலும் முறை அவனது உறவுக்காரர்களுக்கு நிகழ்ந்தது போல ஓரிசாக் கரகையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

வள்ளத்தில் அருளப்பனதைத் தவிர நான்கு பரே இருந்தார்கள். யாக்கோப்பின் கட்டுமரம் அவர்களது வள்ளத்தகை அண்மிய போது ஒருவனுக்கு சூய நினவை இருக்கவில்லை.

கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. கட்டுமரத்தில் வள்ளத்தகை பிணத்தை தீழும்பது ஆபத்தான முயற்சி தங்களை மட்டும் மீட்டால் போதுமென அருளப்பன் வாதாடியபோதும் யாக்கோப்பு கட்டுமரத்தில் வள்ளத்தகை பிணத்தை கட்டுமரத்தில் பாயவை விரித்து விட்டான்.

சாதகமில்லாத காற்றில்லும் கபிட ஓரளவுக்கு வறற்றிகரமாகத் தனது இலக்கு நோக்கி முன்னறைய அந்தக் கிழவனையும் அவனுடன் கட்டுமரம் வலித்த தொழிலாளர்களையும் அருளப்பு தனது வள்ளத்தில் இருந்த படியே மனதார வணங்கினான். பாயசை சூரூட்டி விட்டு கைகளால் வலிக்கவண்பிய கட்டம் வந்தபோது அருளப்பு மீண்டும் தங்களை மட்டும் மீட்டால் போதுமென்று கத்தியதை அந்த வீரக் கிழவன் பொருட்படும் தவில்லை.

நடுநடுநீ வின் வடக்குக் கரையில் இருந்த அவர்களது குடியிருப்பை வள்ளம் அண்மியபோது யாக்கோப்பு சிங்கநாதமெடுத்து பாடத்தொடங்கி விட்டான். ஆம் அவனுக்கு அத்தனை வறற்றிப் பெருமிதம், யாக்கோப்பின் கட்டுமரம் வலித்தவர்களும் சேர்ந்து பாடினார்கள். அருளப்பன் வள்ளத்தின் முன் அணியத்தில் ஏறிநின்ற பின் பாட்டும் பாடினான்.

அன்றிரவு யாக்கோப்பின் வீட்டில் விரும்புண்ட போது அருளப்பன் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தான். இளமையின் ஆசைகளால் அல்லது நன்றிக் கடன் செய்ய விரும்பும் வறறியா அந்தத் தீர்மானத்துக்கு வரச்செய்தது என்பதையார் சொல்ல முடியும்.

மற்றுநாள் காலையாக்கோப்பின் தந்தியகை கண்டு ஏழு எட்டு இயந்திர வள்ளங்களில் அவனது தந்தையாரும் நண்பர்களும் வந்து குவிந்து விட்டார்கள். எல்லோரையும்

யாக்கோப் உற்சாகமாக வரவழைந்தான்.

வள்ளங்கள் ஓவ்வொன்றாகத் திரும்பின.

திரும்பிச் சிலை வள்ளத்தில் ஏற முன்னர் அருளப்படு ஞாபகமாக யாக்கோப்பின் குபிசைப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான். முற்றத்தில் நின்ற திரசேம்மா கண்ணீர் ரதைத் துடைத்துக் கொண்டு தனது கைகளை அசைத்தான். அருளப்படுவாக்குப் பிரிவடைந்த தனது தந்தையார் யாக்கோப்பின் வீட்டில் தனீர் வழங்கியபோது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தட்டிக் கழித்து விட்டதுதான் பெரும் கவலையைக் கொடுத்தது.

** ** *

“எல்லாரும் மீன் பிடிக்கின்றம் பிறகு எங்களாக்கிகள் ஒரு மலே சாதியும் கீழ் சாதியும்... விசரூகள்...”

“இந்தாங்க ததே தண்ணி ஆறப்போகுது... அப்பா... கப்பிடுறன்...”

“உம்...”

“ததே தண்ணியைக் குபிச்சுப் போட்டு கோப்பையைத் தாங்க. பிள்ளைக்கு மாக் கரகைக் வணைம். சும்மா திருவில போறவன் வாறவன் கதகைக் கலெல்லாம் யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தா வாழ ஏலும்மே...”

அருளப்பன் வண்டை வறொப்பாகத் தனீர் ரை அருந்தினான்.

“சீனி ஓரெப்பன் கப்பிப் போச்சுது இந்தா பிள்ளை நித்திரயாகப் போகுது மாவைக் கரகைகிறதெண்டாக் கரகை...”

திரசோ எட்டி சூண்டுகோப்பையை வாங்கினான்.

“அவன் ஆரோ சொன்ன கதகைக்கு ஏன் இப்பிடி மண்டையை உடகைக்கிறியள், அவன் மதுலாளியெண்டால் எங்களாக்கு என்ன ராசாவே... சும்மா கிடவாங்க...”

“என்ற பிள்ளை நல்ல இலக்கணதில் ஸ்ராரோட பிறந்திருக்குது” எனட்டு சாத் திரக்காறன் சொன்னதைச் சொல்ல அவன் “அப்ப நல்லா மீன் பிடிப்பான் போல கிடக்கிது.” எனட்டு சொல்லித்தெண்டால் எவ்வளவு தடிப்பு அவனுக்கு இருக்கவணைம். அதோட எண்டாலும் பறுவாயில்ல... கட்டி நண்ட பயல்கள் சிரிச்ச சிரிப்பு... அதுகளை அவன் சரிசமனா மதிக் கிறவனே... பண்டி நாய்கள்.”

அருளப்புவாக்குக் கண்ணில் நீர் மல்கியபோது கிழக்குப் பக்கமாகத் துப்பாக்கி வடிச்சதம் கட்டது.

“கழக்கிடாய் சூட்டுப் போட்டான்...”

“ஆர் ”

“சந்தியா...”

அதன் பின்னர் நடுநேரம் அருளப்பு மௌனமாக இருந்தான். திரசேம்மா குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து நித்திரையாகிவிட்டு வளியே வந்தவள் நடுங்கிப் போனாள்.

“அப்பா இதென்ன சண்டை...”

அருளப்பு வளியே வந்தான். வாடியில் பற்றோமாக்ஸ் விளக்கு கொளுத்தப்பட்டிருந்தது. அங்கே பலரக்பி நிற்றார்கள். கடல் இரந்தது கொண்டிருந்ததில் ஒன்றும் கடைகாவிட்டாலும் யாரோ வாய்ச் சண்டை போடுகின்றார்கள் என்பது புலப்பட்டது.

யாரோ வாடிபக்கம் இருந்து வந்தார்கள். அந்த மமைல் இருட்டில் அருளப்புவாக்கு வந்த ஆளை அடையாளம் தெரியவில்லை.

“யார் அது...”

“ஏன் நான் தான் ...”

“ஆர் அந்தோனி அண்ணனே, என்னண்ண வாடியில் சத்தம்.”

“ஏதோ கழகக் கிடாய் சூட்டவனாம் சந்தியா அவனோட வாடியில் வலை சய்யிற கந்தப்புவாம் போனதாம். மதுலாளி முழு நாரையையும் தனக்கு வணும் எண்டாராக்கும். அதுதான் கந்தப்புவாம் சந்தியாவும் ஒண்டாச் சேர்ந்து மதுலாளியோட இளபறிபட்டுக் கொண்டு நிக்கிறாங்க ” அந்தோனி அப்பால் போய் விட்டான்.

அருளப்புவாக்கு உடல் ஒருமுறை புல்லரித்தது.

“ஆரடா அவன் மதுலாளி காட்டொருக்கா அவனை”

அருளப்பு தனது காலில் இடறிய கட்டை ஒன்றைத் தக்கிக் கொண்டு தன்னை மறந்து ஓடினான்.